

Segling till Murmansk del 1

Min fru Kerstin och jag hade året före seglat till Luleå från Stockholm. Där lämnade vi båten över vintern. Nästa år bestämde vi oss för att transportera den till Narvik med lastbil. Därifrån seglade vi till Tromsö och tog upp den på land över vintern. Året därefter seglade vi till Murmansk i dåvarande Sovjetunionen.

Vår färd från Tromsö gick genom Lauksundet och LoppHAVET genom Söröyasundet till Hammerfest där vi bunkrade och provianterade. Vi seglade vidare till Burstahamn, ett övergivet fiskeläge. En fantastisk naturhamn med dubbel- lagun omgiven av höga fjäll. Inloppet var skyddat mot havet av Reinöya. Det finns ingen landväg till Burstahamn.

När vi gick runt fann vi att alla husen var övergivna och olåsta. Många hade möbler och husgeråd kvar. Vi gick in i några av dem och tittade runt, det kändes olustigt. Inga människor syntes till någonstans. Platsen kändes kuslig, som om ett radioaktivt nedfall plötsligt tvingat alla att fly hals över huvud. Lokala fiskare pratade ogärna om Burstahamn. Alla var rädda att samma öde skulle drabba deras eget fiskeläge när fisket minskade och alla yngre ville arbeta på oljeplattformarna i stället och tjäna mycket pengar.

Vi fortsatte runt Nordkinnhalvöya, Norges nordligaste punkt, cirka sextio sjömil öster om Nordkap. Kusten är helt öppen och hela Barents hav ligger på. Strömmarna runt de ständigt nya uddarna med besvärlig sjö är inget för söndagsseglare. Läger man härtill dimma med femtio till hundra meters sikt samt en liten kuling och duggregn som drabbade oss, blir bilden komplett. Vi hade bestämt oss för att gå in till Berlevåg, ett fiskeläge som ligger längst norrut på fastlandet. Min bror skulle komma med Hurtigrutta nästa dag och mönstra på.

Inseglingen blev en pärs, sjön var hög och vi vågade inte styra in i det smala inloppet mellan skären på beräknad kompasskurs. Vi seglade fram och tillbaka utanför och hoppades att dimman skulle lätta. Plötsligt lättade den tillräckligt mycket så att man kunde se inloppet, sjömärken och öppningen i vågbrytaren. Snabbt lade vi om kursen mot inloppet och tog ut kompasskursen. Dimman kom tillbaka men nu var det bara att styra efter kompassen, rätt in i hamnen.

Tidigt på morgonen den 24 juli 1989 startade vi från Berlevåg den 180 sjömil långa seglatsen till Murmansk. Vi var nu tre i besättningen, det kändes bra.

Fortsättning följer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kungskobran med Poeter.se id #65915 innehar upphovsrätten